

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2021 č.j. OAM-805/ZA-ZA11-ZA21-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2021 č.j. OAM-805/ZA-ZA11-ZA21-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 16. 11. 2020 rozhodnuto tak, že mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení §

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že bylo porušeno ust. § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále též ust. § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu a rovněž čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Uvedl, že do České republiky přijel studovat v roce 2010, poté zde začal roku 2013 podnikat a Arménii naposledy navštívil roku 2017, o mezinárodní ochranu požádal v reakci na nutnost vycestovat do vlasti, neboť mu skončilo pobytové oprávnění. Poukazoval na to, že X., žalobce k tomu doložil řadu listinných důkazů. Dále uvedl, že X., žalobce je s touto osobou ve spojení, ve správním řízení navrhoval její svědecký výslech.
3. K důvodům pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu sdělil, že žadatel o mezinárodní ochranu nemusel nutně být obětí pronásledování, postačí toliko odůvodněné obavy z budoucího jednání. Ve své situaci obavu z pronásledování dovozoval z toho, že v případě nuceného návratu do vlasti by se stal nástrojem oslabení X., neboť by se tím X. stal vydíratelným a snáze ovladatelným. Poukázal na to, že jeho X., sice ve vlasti nemají žádné potíže, to však pramení z toho, že k ženám se v Arménii přistupuje odlišně, mají jiné postavení, případný nátlak nebo ohrožování žen není v Arménii morálně přípustné, vládnoucí strana je tedy využít nemůže. Namítal, že žalovaný zcela rezignoval na jím navrhované a doložené důkazy včetně výpovědi očitého svědka, napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a založil jej pouze na údajných rozporech ve výpovědi žalobce, byl též značně ovlivněn pobytovou historií žalobce. Žalobce přitom při pohovoru uvedl, že se může stát obětí X. a bude proti němu X. Rovněž tvrdil, že ve vlasti přetrvávají nepokoje v souvislosti s událostmi minulého roku v Náhorním Karabachu, koncem roku 2020 byla vyhlášena přechodná mobilizace a mužům byl odepřen výjezd ze země, vybrané osoby jsou nadále posílány do oblasti Náhorního Karabachu, která není pod kontrolou OSN z hlediska dodržování lidských práv, dochází k jednáním v rozporu s Ženevskými úmluvami, dle OSN by se mohlo jednat o válečné zločiny. Měl za to, že žalovanému azylově relevantní důvody uvedl.
4. K důvodům pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu uvedl, že jsou u něj v souvislosti s čl. 8 Úmluvy dány důvody hodné zvláštního zřetele.
5. Ohledně důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020 č.j. 5 Azs 105/2018 – 46, publikovaný pod č. 4029/2020 Sb. NSS, podle nějž je třeba řádně posoudit možnosti vnitrostátní ochrany a vnitřního přesídlení, přičemž důkazní břemeno nese správní orgán. Namítal, že údajná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu mu nemůže být přičítána k tíži, jde o nepřezkoumatelný závěr. Měl za to, že jeho důvody jsou způsobilé pro udělení mezinárodní ochrany, jeho skutečná situace a obavy byly nesprávně posouzeny.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

6. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, shledal, že veškerá žalobcova tvrzení jsou v rovině hypotéz a spekulací, problémům kvůli X. nečelí ani X., není proto důvod se domnívat, že by byl žalobce pronásledován na základě smyšlených obvinění kvůli X., který sám není nijak perzekuován, X., nikoliv pro protivládní aktivity. Měl za to, že žalobce usiloval o dramtizaci svého azylového příběhu, důvody pro tvrzení X. zde evidentně nejsou dány, neboť X. ve vlasti nadále pracuje a dle slov žalobce i pokračuje v X., „skrývání“ tak nedává žádný smysl. Odkázal na zprávy o zemi původu, z nichž nevyplývá, že by v Arménii docházelo k systematickému potírání X., masovému zatýkání a už vůbec ne k perzekuci X., k tomu viz napadené rozhodnutí. Ohledně důvodů pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu a § 14a téhož zákona je žaloba pouze velmi vágní, žalobce tyto námitky nijak neodůvodnil, žalovaný tak pouze odkázal na napadené rozhodnutí. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce, občan Arménské republiky, poskytl dne 2. 12. 2020 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, uvedl, že je arménské národnosti, náboženským přesvědčením se řadí k Arménské apoštolské církvi, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani hnutí, politicky se neangažoval, je svobodný a bezdětný, je zdravý, ve vlasti naposledy bydlel v X. Uvedl, že dne X. 2017 odcestoval z vlasti letecky do Prahy, poprvé do České republiky přicestoval již v roce 2010 za účelem studia. O mezinárodní ochranu žádá, neboť v České republice podniká, má tu X. a neudělili mu dlouhodobé vízum, žalobce však nemůže kvůli podnikání odjet. Dále uvedl, X.; X. nebydlí doma a skrývá se, přes žalobce by mohl být veden nátlak na X., proto se žalobce nemůže vrátit.
9. Během pohovoru dne 2. 12. 2020 žalobce dále uvedl, že se rozhodl požádat o mezinárodní ochranu, neboť mu skončil dlouhodobý pobyt a dne 12. 11. 2020 zjistil, že musí vycestovat, v ČR podniká, X. Tvrdil, že X. jej varoval, aby se nevracel do vlasti, mohlo by proti němu být zahájeno účelové trestní stíhání, mohl by pak být činěn nátlak na X.; X. mohou podstrčit narkotika či vyvolat rvačku a pak je obvinít. Dne X., spousta lidí byla zadržena a jsou stíháni, obvykle jde o vymyšlené trestné činy. X. žije mimo byt u kamaráda, X. se nemůže kompletně scházet, X. nemají potíže asi proto, že jsou ženy. Žalobce sám ve vlasti nikdy potíže se státními ani bezpečnostními orgány neměl. Ke své žádosti doložil některé podklady, a to listiny a flash disky s videozáznamy.
10. Během doplňujícího pohovoru vedeného dne 23. 3. 2021 byl žalobce podrobně vyslechnut ke všem jím doloženým materiálům. Z pohovoru vyplynulo, že dokumenty se týkají X. a angažmá X. v této věci včetně dokladů o zahájení a zastavení X. trestního stíhání, na videozáznamech mluví X.; materiály se nijak přímo netýkají žalobce. Žalobce během pohovoru též sdělil, že trestní řízení s X. Vyjádřil obavu, že X. běžně předvolává

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vojenská správa, stále je vyhlášen válečný stav, X. jsou posíláni do služby na hranici s Ázerbájdžánem, stále tam probíhá vojenský konflikt a lidé tam mizí. Sdělil, že ohledně X. je ochoten další informace případně poskytnout X. přítomný v České republice.

11. Žalovaný shromáždil tyto podklady týkající se situace v Arménii: Informace OAMP – Arménie – Politická situace a postavení opozice ze dne 27. 4. 2021, Informace OAMP – Arménie, Ázerbájdžán – Náhorní Karabach: přehled situace ze dne 24. 11. 2020, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Přehled údajů o zemi za rok 2020, Arménie, publikováno 2021, Informace MZV ČR č.j. 120093-6/2020-LPTP ze dne 10. 9. 2020 a Informace OAMP – Arménie – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 26. 5. 2020.
12. Dne 24. 6. 2021 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí, uvedl, že by rád doložil X., jeho osobně se to týká tak, jak uvedl v pohovoru, týká se to X., jinak to nešlo. Ve vyjádření ze dne 7. 7. 2021 žalobce sdělil, že X.
13. Napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 12. 10. 2021, žalovaný zde podrobně rekapituloval všechna tvrzení žalobce a jím předložené podklady (str. 1 – 4), shledal, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha legalizovat si v ČR pobyt po neprodloužení dlouhodobého pobytu a obava z možného obvinění z vymyšleného trestného činu pro X. Žalobcem doložené podklady vyhodnotil tak, že se netýkají přímo osoby žalobce, přičemž žalobce dostatečně objasnil jejich obsah, z těchto důvodů je žalovaný nepřekládal do českého jazyka, považoval je pak za dokumenty dokládající žalobcovu výpověď ohledně X. Důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu neshledal, jelikož žalobce se nijak politicky neangažoval. Neshledal ani důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť X., není-li X. kvůli svým aktivitám perzekuován, nemusí se obávat ani žalobce (který není X.). Poukázal na nesrovnalost, dle které sice X., zároveň však údajně musí bydlet mimo byt u svého kamaráda. Podle Informace OAMP – Arménie - Politická situace a postavení opozice ze dne 27. 4. 2021 docházelo v souvislosti s vyšší mírou protivládních protestů v letech 2020 – 2021 k zatýkání kvůli organizaci protestů (shromažďovací právo bylo omezeno kvůli pandemii Covid-19) či po střetech s pořádkovými jednotkami, šlo však pouze o desítky osob, údaje o systematickém potírání X. či masovém zatýkání nejsou známy, X., nejsou však zjištěny o plošné či širší perzekuci X. arménskými orgány. Uvedl, že X. se týká jeho aktivit okolo X., nikoliv kvůli protivládním aktivitám. Je nepravděpodobné, že by arménské státní orgány neperzekuovaly X. přímo, ale čekaly by na návrat X. z dlouhodobého pobytu v zahraničí. Přitom žalobce, jak sám uvedl, neměl ve vlasti potíže se státními či bezpečnostními orgány, problémy nemá ani X., které žijí v Arménii, žalobce nesdělil ani žádné relevantní obavy pro případ návratu. Podle Informace MZV ČR č.j. 120093-6/2020-LPTP ze dne 10. 9. 2020 nehrozí žalobci vyslýchání, obtěžování ani pronásledování coby neúspěšnému žadateli o mezinárodní ochranu či osobě dlouhodobě žijící v zahraničí. Ve vztahu k případnému udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu byl brán zřetel zejména na žalobcovu rodinnou, sociální a ekonomickou situaci, jakož i na jeho věk a zdravotní stav, žalovaný konstatoval, že žalobce je zletilý, svéprávný, samostatný, praceschopný, zdravý a nemá žádná omezení. Doplnil, že dle

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

informace MZV ČR č.j. 120093-6/2020-LPTP ze dne 10. 9. 2020 jsou v Arménii rozvíjeny programy pro navrátilčí se migranty pokrývající zdravotní péči, vzdělávání, materiální pomoc a asistenci při hledání zaměstnání či rozjezdu podnikání. Pro udělení humanitárního azylu tak nebyl zjištěn důvod hodný zvláštního zřetele. Žalovaný neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany, když žalobci nehrozí uložení ani vykonání trestu smrti, který v Arménii nelze udělit (§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu). K důvodům dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu uvedl, že u žalobce neshledal důvody k obavám z pronásledování; i když je X., žalobci v této souvislosti nebezpečí podřaditelné pod důvody pro udělení doplňkové ochrany nehrozí, žalobce nikdy nebyl politicky aktivní, v Arménii se posledních X. vůbec nezdržuje a žije trvale v České republice. S opětovným odkazem na informaci OAMP ze dne 27. 4. 2021 konstatoval, že žalobci ani X. nehrozí pronásledování kvůli X. Opět upozornil na nelogičnost ve výpovědi žalobce, dle které X., pokud by chtěly arménské orgány vůči němu učinit kroky, mají o jeho pohybu dostatek informací. Konstatoval, že X., nic nenasvědčuje politickému motivu X. Znovu odkázal na informaci MZV ČR ze dne 10. 9. 2020, dle které situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu je po návratu do Arménie stejná jako u všech ostatních migrantů, nedochází k jejich vyslýchání, obtěžování ani jinému pronásledování, s výjimkou aktivních politiků, což není případ žalobce, pro navrátilce existují integrační programy pokrývající sociální potřeby. Uvedl, že v Arménii neprobíhá ozbrojený konflikt ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, dle informace OAMP z listopadu 2020 sice docházelo k bojům v Náhorním Karabachu, samotné území Arménské republiky však nebylo ozbrojeným konfliktem zasaženo, žalobce přitom pochází z X., kde neprobíhal ani neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. V kontextu zjištěných informací o zemi původu a žalobcových tvrzení je zřejmé, že by žalobcovo vycestování ani nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Na základě výše uvedeného žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
16. K úvodním obecným námitkám soud pouze konstatuje, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatečným zjištěním skutkového stavu či důležitých okolností, ani nedostatkem opatřených podkladů, napadené rozhodnutí nevykazuje ani vady nepřezkoumatelnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Žalovaný jasně a srozumitelně uvedl, z jakých podkladů vycházel a jaká skutková zjištění z nich učinil, podrobně a správně rekapituloval obsah výpovědí žalobce, neboť právě jeho tvrzení podstatným způsobem definují rámec skutečností posuzovaných v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Podle konstantní judikatury správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v první řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41). Žalovaný tyto požadavky respektoval, když vyšel z konkrétních tvrzení žalobce, která uvedl do souvislosti se shromážděnými podklady o zemi původu a následně též s příslušnými ustanoveními zákona o azylu, na základě kterých by žalobci případně mohla být poskytnuta mezinárodní ochrana; k tomu uvedl své srozumitelné úvahy, proč dle jeho názoru v jednotlivých případech žalobce podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nespĺňuje.

17. K možným důvodům pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu soud shledal, že žalobcův strach z pronásledování v zemi původu nelze označit za odůvodněný. Žalobce ve správním řízení primárně tvrdil, že X. O sobě samém žalobce uvedl, že se nikdy politicky neangažoval, svého pronásledování se obává pouze odvozeně jako prostředku nátlaku na X. Z dalších vyjádření žalobce v průběhu azylového řízení však vyplynulo, že X. není v současnosti trestně stíhán kvůli politické aktivitě, avšak X. O X. žalobce rovněž uvedl, že ve vlasti je nadále výrazně X. Z informace OAMP ze dne 27. 4. 2021, ze které žalovaný vycházel, je přitom zjevné, že opoziční strany v arménském politickém systému existují, nečelí výraznějším problémům, jejich členové nejsou perzekuováni, a to zvláště ne členové řadoví. Ze zprávy sice vyplývá, že během demonstrací ve dnech 11. a 12. 11. 2020 bylo zadrženo 12 osob, avšak jednalo se o opoziční čelné představitele a důvodem bylo vniknutí několika stovek podporovatelů do budovy parlamentu dne 10. 11. 2020. Obdobně při událostech dne 28. 1. 2021 bylo při protestech proti vládě s účastí několika tisíc osob zadrženo minimálně 21 osob, při protestech v únoru 2021 (opět s účastí několika tisíc osob) bylo zadrženo více než 50 osob, informace o systematickém potírání opozice či masovém zatýkání však nejsou známy, dle zprávy jsou demonstranti občas zadržováni, avšak z důvodu narušení veřejného pořádku; konkrétně činnost X. není ochromena ani jakkoli výrazněji omezena.
18. Lze tak souhlasit se žalovaným, který vyhodnotil, že ani ohledně osoby X. nelze dovodit jeho pronásledování z důvodu jeho příslušnosti k X., z ničeho pak neplyne, že by X. bylo politicky motivované. Podle uvedených závěrů lze vnímat perzekuci X. z politických důvodů jako nanejvýš nepravděpodobnou. Navíc, jde o X., a jak žalovaný zjistil, ani během vyhrocené situace v listopadu 2020 až únoru 2021 nedocházelo k masovému zatýkání či jiné perzekuci X., žalobce pak ani netvrdil, že by se X. účastnil tehdy se konajících demonstrací. Tedy, odvozoval-li žalobce tvrzené nebezpečí hrozící jeho osobě od pronásledování X., nelze vytýkat žalovanému, pokud v návaznosti na zjištění ohledně absence pronásledování X. dovodil též absenci rizik pronásledování u žalobce. S touto hlavní argumentací žalovaný obavy žalobce vyhodnotil jako nepodložené a spekulativní. K tomu pak jako další argument poukázal na nesrovnalost, dle které na jednu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

stranu se X. a skrývá se u kamaráda, avšak na druhou stranu je velmi X. a běžně dochází do zaměstnání. Soud souhlasí s tím, že toto tvrzení je značně nekonzistentní a postrádá logický smysl. Obdobně, žalovaný pouze podpůrně odkázal na skutečnost, že v Arménii žijí X., které tam nemají žádné potíže. Hlavní argumentace žalovaného však spočívala ve výše uvedeném. Žalovaný tak nepochybil, pokud obavy žalobce z jeho možné perzekuce z důvodu tlaku na X. označil za krajně nepravděpodobné.

19. Pokud jde o podklady doložené žalobcem ve správním řízení, žalovaný se jimi podrobně zabýval, vyslechl žalobce ohledně jejich obsahu (zejména viz pohovor ze dne 23. 3. 2021), v napadeném rozhodnutí pak odůvodnil, proč nepřistoupil k jejich překladu, a to z důvodu, že tyto podklady se netýkají přímo žalobce, avšak dokládají žalobcovu výpověď ohledně aktivit X. Soud takové odůvodnění považuje za dostačující, neboť jak je uvedeno výše, tvrzené aktivity X. v rámci událostí kolem X. známky pronásledování X. z politických důvodů nevykazují, žalovaný tudíž nepochybil, pokud uvedené podklady nepřekládal a nezařadil je mezi podklady pro rozhodnutí. Obdobně ohledně osoby X. žalobce ve správním řízení předložil video, kde měl jmenovaný mluvit o problémech kolem X., dále pak sice žalobce ve správním řízení zmiňoval ochotu X. poskytnout případně doplňující informace (především ohledně problémů se X.), nešlo však o jednoznačný důkazní návrh na výslech svědka. Nelze tak vytýkat žalovanému, pokud se s tímto návrhem, který byl žalobcem vznesen velmi neurčitě a navíc eventuálně, přímo nevypořádal. Žalovaný přitom řádně odůvodnil, z jakých důvodů nepřijal soubor listinných důkazů a videozáznamů týkajících se právě situace v X. V návaznosti na to ani soud nepovažoval za důvodné provést dokazování svědeckou výpovědí X., neboť by to bylo nadbytečné. Žalobce pak v žalobě ani neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti by měl soud svědeckou výpovědí X. zjistit, a v čem byl tak skutkový stav zjištěn žalovaným nedostatečně. Totéž platí i ohledně dalších důkazů navrhaných žalobcem ve správním řízení, kdy žalobce v žalobě nijak nespecifikoval, jakým konkrétním způsobem jejich neprovedení ve správním řízení ovlivnilo správnost napadeného rozhodnutí.
20. Ohledně obav z povolání na vojenskou službu do oblasti Náhorního Karabachu je třeba konstatovat, že vojenská služba patří mezi základní státoobčanské povinnosti, nepředstavuje tak pronásledování, a to ani v případě účasti na bojových operacích. K této problematice se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, který např. v usnesení ze dne 7. 2. 2018 č.j. 6 Azs 378/2017-25 sdělil následující stanovisko: „*K otázce odmítání nástupu k výkonu vojenské služby se zdejší soud vyjádřil zásadním způsobem například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49: Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, Nejvyšší správní soud uvedl: Samotné odmítání branné povinnosti odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Obdobně v takové situaci není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Azylová irelevance branné povinnosti byla potvrzena také v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34.“ Kromě toho z informace OAMP ze dne 24. 11. 2020 vyplývá, že v době od 27. 9. do 9. 11. 2020 sice v oblasti Náhorního Karabachu probíhala ostrá fáze konfliktu, ale od 10. 11. 2020 začala platit dohoda o ukončení bojů a nadále již k bojům nedocházelo.

21. Lze tak shrnout, že soud nepovažuje námitky žalobce týkající se neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu za důvodné.
22. K námitce ohledně neudělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zapotřebí uvést, že obecná východiska soudního přezkumu takového rozhodnutí shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
23. Žalovaný se na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda byly dle jeho názoru splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu, uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně odpovědnou osobou, která si na život vydělává práci a která je podle svých slov zdravotně zcela v pořádku, na základě toho nenalezl žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu, Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení v souladu se shora uvedenou judikaturou za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalobce v uvedené souvislosti rovněž (nanejvýš obecně) argumentoval právem na soukromý a rodinný život dle čl. 8 Úmluvy, ani takové a související okolnosti však nemohou být přirovnány ke zvlášť těžkému postižení, zvlášť těžkému onemocnění či humanitární katastrofě, nejde o „případ hodný zvláštního zřetele“,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pouhý obecný požadavek na rozvíjení soukromého a rodinného života není chráněn ust. § 14 zákona o azylu. Námitka je nedůvodná.

24. Rovněž ve svých námitkách týkajících se neposkytnutí doplňkové ochrany byl žalobce velmi obecný, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020 č.j. 5 Azs 105/2018 – 46, publikovaný pod č. 4029/2020 Sb. NSS, jenž se zabývá možnostmi a předpoklady vnitřního přesídlení. Ani tyto námitky neshledal soud důvodné.
25. Žalobce předně nijak nepoukazoval na hrozbu uložení či vykonání trestu smrti (§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu) a dle informace OAMP ze dne 26. 5. 2020 je Arménie zemí, jež neumožňuje uložení trestu smrti za žádný trestný čin.
26. Podmínky pro aplikaci ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu rovněž nejsou splněny, výklad tohoto ustanovení je obsažen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, který vychází z judikatury Evropského soudu pro lidská práva: *„Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by pak muselo být splněno, že stěžovateli brozí „reálné nebezpečí“ takového zacházení. „Reálným nebezpečím“ (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.“* Skutečnosti tvrzené žalobcem ve správním řízení však neindikují, že by žalobce mohl být po svém návratu do domovského státu ohrožen reálnou a bezprostřední hrozbou mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, a to ze stejných důvodů, pro které žalovaný shledal, že žalobci nehrozí ve státě původu azylově relevantní pronásledování. Dále, jak již bylo uvedeno výše, branná služba je základní státoobčanskou povinností a její plnění či vynucování není samo o sobě v rozporu s čl. 3 Úmluvy, resp. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a to ani v případě účasti na bojových operacích.
27. V Arménii v současnosti ani neprobíhá ozbrojený konflikt ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, situace v oblasti Náhorního Karabachu se uklidnila, žalobce navíc pochází z X., kterého se ozbrojené střety ani dříve přímo nedotkly. Žalobce nebude muset po návratu do vlasti řešit své vnitřní přesídlení, neboť se může vrátit do místa původu, proto je odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020 č.j. 5 Azs 105/2018 – 46, publikovaný pod č. 4029/2020 Sb. NSS, nepřipadný. K aktuální situaci v Arménii soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2022 č.j. 9 Azs 144/2022-38, dle kterého: *„Nejvyšší správní soud ve vztahu k ozbrojeným konfliktům již dříve judikoval, že v případě tzv. totálního konfliktu brozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona v zásadě každému žadateli přicházejícímu z postižené země či regionu; v případě konfliktu nemajícího tento charakter se musí prokázat dostatečná míra individualizace hrozby (rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-86, č. 1840/2009 Sb. NSS; obdobně rozsudek SDEU ze dne 17. 2. 2009, věc C-465/07 Elgafaji, bod 39.). Stěžovatelem vznesené okolnosti bojů mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach v tomto ohledu relevantní skutečnosti pro shledání rizika vážné újmy ve smyslu § 14a zákona*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

o azylu nezakládají. Bydlištěm stěžovatele je Jerevan a uvedený konflikt probíhající v jiné části Arménie dle Nejvyššího správního soudu nelze ke dni tohoto rozhodnutí klasifikovat jako „totální“. Míra svévolného násilí předmětného konfliktu nedosahuje takové úrovně, že by existovaly závažné důvody domnívat se, že by byl stěžovatel v případě navrácení se do Arménie vystaven reálnému nebezpečí vážného ohrožení pouze z důvodu své přítomnosti (srov. již citované rozsudky č. j. 5 Azs 28/2008-86 a věc C-465/07 Elgafaji, bod 35.; nověji rozsudek SDEU ze dne 10. 6. 2021, věc C-901/19 Bundesrepublik Deutschland, bod 28.). Nejvyšší správní soud současně neshledal, že by se konflikt v jiné části Arménie stěžovatele dotýkal individuálně, tedy že by mu hrozila konkrétní vážná újma, a ani sám stěžovatel v kasační stížnosti tyto skutečnosti nikterak nerozvádí.“ K tomu obdobně též rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2022 č.j. 1 Azs 172/2022-34, zejm. body 21 a 22.

28. Žalobcovo vycestování nebude v rozporu ani s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu), tedy ani s čl. 8 Úmluvy. Jde-li o právo žalobce na rodinný a soukromý život, nelze zcela rezignovat na otázku, zda mu v něm nebude v jeho vlasti bráněno, tj. zda odepření mezinárodní ochrany ob stojí ve světle tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (...) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).“* Podle názoru soudu nevyplývá ze správního spisu žádná konkrétní okolnost, pro kterou by odepření mezinárodní ochrany žalobci porušovalo čl. 8 Úmluvy ve smyslu jeho extrateritoriálního účinku. V tomto smyslu soud přihlédl k tomu, že žalobce je svobodný a bezdětný, do ČR přicestoval až v dospělosti, ve vlasti má X. Podnikatelské aktivity žalobce v České republice pak samy o sobě relevantní prvek ve smyslu čl. 8 Úmluvy nepředstavují.
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. října 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.